

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

TĖVYNĖS MEILĖ IR SAUSIO 13-OJI

*Lietuvos Vyskupų Konferencijos pirmininko ir Kauno arkivyskupo metropolito
Sigito Tamkevičiaus kalba LR Seime 2006 m. sausio 13 d.*

Minime rūšias, bet brangias dienas, subrandusias mus labiau, nei po to sekę penkiolika Nepriklausomybės metų. Šiandien dejuojame, kad trūksta meilės Tėvynei ir pilietinės sąmonės. O kas ugdė tą sąmonę? Ar pusvelčiui grobusieji Lietuvos turtą, skandinavieji tautą alkoholio jūroje, o šiandien susirūpinę naminukės legalizavimu ir alų reklamuoją, ciniškai naudodami Lietuvos tikinčiųjų švenčiausius simbolius?

Sausio 13-osios gynėjai tikėjo ne tik savo reikalo teisingumu, bet kad teisingumas bus jų ginamos valstybės pagrindas. Kai po penkiolikos laisvės metų žurnalistai nuteisiami už tai, kad kolaborantą pavadino kolaborantu, o didžiausių nusikaltėlių bylos sėkmingai pasiekia senaties terminą, vargu ar galima sugalvoti geresnių priemonių pilietinei sąmonei palaidoti.

Sausio 13-ąją ginti Lietuvos širdį susirinko žmonės, atlaikę dešimtmečių priespaudą, o šiandien jie išsivaikšto – ir tam išsivaikščiojimui nematyti galo. Netiesa, kad tautiečiai išvyksta iš Lietuvos tik dėl to, kad ten, Vakaruose, plauti viešbučių grindis yra pelningiau nei Lietuvoje dirbti gydytoju ar pedagogu. Lietuviai išsivaikšto, nes čia, tėvų žemėje, jie nesijaučia gerbiami ir mylimi ir pasigenda elementaraus teisingumo. Čia pakertamos šaknys, galinčios išauginti sąmoningą Lietuvos pilietį. Kai aukščiausiomis vertybėmis tampa alus, nuogas pilvas ir nesąžiningai grobiamas turtas, kas tuomet galįsulaukyti bėglius iš Tėvynės? Neturiu omenyje tų, kurie laikinai išvažiuoja užsidirbti vieną kitą dolerį ar eurą.

Prieš penkiolika metų tikėjome, kad laisvoje Lietuvoje užaugs laisvi ir atsakingi žmonės. Bet kaip jie galėjo užaugti, kai iš mokyklų buvo tiesiog

išguitas patriotinis ugdymas, o vietoje jo šiandien peršamas seksualinis švietimas, panaudojant net Europos Sąjungos pinigus. Skatinamas ne lytinis ugdymas ir ruošimas šeimai, bet prezervatyvų ir ankstyvo sekso reklama, pavadinta jaunimo palankiomis paslaugomis.

Ekonomistai džiūgauja, kad už vieną Lietuvos eurą, įmokėtą į Europos Sąjungos biudžetą, gausime penkis. Tačiau negirdėjome paaiškinimo, ar tie penki eurai pasieks vidutinį ir smulkų ūkininką ar verslininką. Greičiausiai jie pasieks pačius stambiausius verslo banginius ir dar labiau padidins prarają tarp turtingųjų ir bėdžių. Labai norėčiau šioje vietoje klysti.

Valdžios žmonės susirūpinę informacinės visuomenės kūrimu. Tikriausiai dar po penkiolikos metų kiekviename Lietuvos kampelyje savo mobiliajame telefone galėsime ne tik skaityti kriminalus aprašinėjančių dienraštį, bet ir matyti, kaip liejasi kraujas. Tačiau ar labiau mylėsime Tėvynę? Visuomenės informavimo priemonėmis geriausiai pasinaudoją populistinės politikos vykdytojai. Nuo statinės pasakytas melas geriausiai atveju būtų girdimas už penkiasdešimties metrų, o interneto šiukšlės pasieks kiekvieną sodybą.

Tačiau po penkiolikos laimėjimų ir nesėkmių metų vis tiek dori lietuviai myli Tėvynę, nes Tėvynė yra ne sukčiai, ne populistai, ne garbinantieji pinigus ir palaidą gyvenimą. Tėvynė – tai brangus žemės kampelis, kuriuo vaikščiojo mūsų tėvai ir proseniai, tai žmonės, su kuriais sieja ne tik kalba, bet ir dvasinis bendrumas. Ir ši Tėvynė juo brangesnė, juo ji labiau dorkoma ir imiekinama. Tėvynė – tai tėvų namai, ir jie brangūs net tuomet, kai panašūs ne į pilį, o į suvargusią kaimo pirkelę. Mes neklydome gindami šią Tėvynę.

Švietimas, o ypač jaunimo ugdymas turi tapti pagrindinis Lietuvos prioritetas. Jei lietuvis bus šviesus ir moralškai sveikas, niekas jo nenupirks nei už agurkus, nei už skudurus: jis žinos, ką reiškė anomis Sausio 13-osios dienomis prie Seimo kūrėti laužus ar plikomis rankomis stovėti prieš okupanto tankus.

Šviesus ir doras lietuvis neskubės palikti Tėvynę ir jos likimą atiduoti žmonėms, nežinantiesiems, į kokią aukštį turi būti iškelta moralumo kartelė.

Minint Sausio 13-ąją reikia ne tiek kalbėti apie Tėvynės meilę, kiek mąstyti, kaip padėti Lietuvos kaimui, kad jis nepavirstų nykiu ir prasigėrusiu Sibiro kaimu, kurį matė mūsų tremtiniai. Reikia kasdien sukti galvas, kaip sustabdyti alkoholio ir kvaišalų upes, skandinančias jaunąją Lietuvą. O už viską labiau reikia mąstyti, kaip stiprinti lietuvišką šeimą, nes tik joje subrendo labiausiai Tėvynę mylėję ir šiandien ją mylintys žmonės. Šiandien, lenkdamas galvą prieš laisvės gynėjus, sveikinu visus tautiečius, kuriems nesvetimi Lietuvos rūpesčiai. Žuvusiems už laisvę meldžiu Dievo gailestingumo, o gyviesiems neblėstančio tikėjimo, siekiant tikro Lietuvos prisikėlimo.

Sigitas Tamkevičius

Kauno arkivyskupas

Sekmadienio katechezė

PENKTASIS ĮSAKYMAS: NEŽUDYK

„Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: „Nežudyk; o kas nužudo, turės atsakyti teisme“. O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme“ (Mt 5,21-22).

Dievas myli visus savo kūrinis, o ypač mus, savo vaikus. Šį laikiną gyvenimą Jis mums dovanojo tam, kad galėtume pasiekti amžinąją laimę danguje. Visas gyvenimas yra Dievo dovana, o gyvybė ir sveikata – brangus turtas, kurį mums patikėjo Dievas. Taigi jei kenkiame savo arba kito sveikatai, jau pažėdžiame Jėzaus nurodymą, nes kūnas – sielos namai.

Šventasis Raštas patikslina penktojo įsakymo draudimą: „Nežudyk nekaltą ir teisus žmogaus“ (Iš 23,7). Tyčinis nekaltas žmogaus nužudymas yra sunkus nusikaltimas, nesuderinamas su žmogaus orumu ir Jėzaus žodžiais: „Visa, ko jūs norite, kad žmonės jums darytų, ir jūs jiems darykite“ (Mt 7,12). Kalno pamokslė Jėzus sako: „Nežudyk“ (Mt 5,21) ir papildomai uždraudžia pyktį, neapykantą beikerštą. Kristus net reikalauja, kad Jo mokinys

atsuktų kitą skruostą ir mylėtų savo priešus. Tačiau jei gindami savo gyvybę būtume priversti kovoti žūt būtina, tai dėl žmogžudystės nebūtume kalti. Būtinioji gintis gali būti ne tik teisė, bet ir svarbi pareiga tam, kuris yra atsakingas už kito gyvybę, už šeimos ar valstybės bendrą gerovę.

Penktasis įsakymas draudžia tiesioginę ir tyčinę žmogžudystę kaip sunkią nuodėmę. Taip pat šis įsakymas draudžia ką nors daryti ar nedaryti, netiesiogiai siekiant žmogaus mirties. Dorinis įstatymas draudžia versti ką nors rizikuoti gyvybe arba nesuteikti pagalbos mirties pavojuje atsidūrusiam žmogui.

Žmogaus gyvybė turi būti absoliučiai gerbiama ir saugoma nuo pradėjimo momento. Jau nuo pirmosios žmogaus egzistavimo akimirkos jam turi būti pripažintos asmens teisės, tarp kurių ir nepažeidžiama kiekvienos nekaltos būtybės teisė gyventi. Bažnyčia pasikėsinimą prieš žmogaus gyvybę baudžia kanonine ekskomunikos bausme. Bendradarbiavimas nutraukiant gyvybę yra sunkus nusikaltimas.

Kiekvienas žmogus turi teisę gyventi. Saugome gyvybę, kai slaugome seną, ligotą, kenčiantį žmogų. Tokiems žmonėms reikia padėti, kad jie galėtų kiek įmanoma normaliau gyventi. Tiesioginis eutanazijos tikslas, kad ir kokie būtų jos motyvai, yra nutraukti gyvybę, o doriniu atžvilgiu tai yra nepriimtina.

Penktasis įsakymas įpareigoja branginti savo gyvybę ir vengti net minties apie savižudybę. Savižudybė įžeistume Dievą, pakenktume savo sielai. Savižudybė nuskriaustų šeimą, tautą ir žmoniją, nes liktume joms skolingi. Dievas yra ir bus gyvybės davėjas, o mūsų pareiga gyvybę dėkingai priimti ir saugoti. Sunkūs psichikos sutrikimai, išgąstis arba didelė kančia, kankinimų ar laukiančių išmėginimų baimė gali sumažinti savižudybės atsakomybę. Bažnyčia meldžiasi už žmones, pasikėsinusius į savo gyvybę, tad nereikia prarasti vilties, ir tikėti tuo, kad nusižudę žmonės gali sulaukti amžinojo išganymo.

nukelta į 2 puslapį

atkelta iš 1 puslapio

Gyvybė ir sveikata yra Dievo mums patikėtas brangus turtas, kurio reikia rūpestingai rūpintis. Todėl būtina vengti visko, kas kenkia sveikatai ir gyvybei – rūkalų, svaigalų, narkotinių kvaišalų.

Penktasis įsakymas draudžia ir papiktinimus, nes dažnai blogas pavyzdys gali pastūmėti žmogų nusidėti. Papiktinimu nusideda ir tie, kurie leidžia įstatymus arba kuria visuomenines struktūras, sukeliančias dorovinį nuosmukį ir religinio gyvenimo pakrikimą. Reikia

atsiminti, kad tikėjimas, laisvė, skaistybė, orumas yra už viską brangesni dalykai: dėl jų nepagailima net gyvybės.

Šis įsakymas draudžia valingai ir sąmoningai griauti žmogaus gyvenimą. Dėl blogio ir neteisvybių, kurias sukelia kiekvienas karas, Bažnyčia primygtinai ragina visus melstis ir daryti viską, kad tik karo būtų išvengta. „Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais“ (Mt 5,9). Tad branginkime savo didžiausią turtą, kurį mums suteikė Dievas.

Dekanas klebonas Vytautas Grigaravičius

Tešiamie pokalbių ciklą „Pažink save“

XI. JAUTRI ŠIRDIS

Dievo karalystė yra meilė. Ką reiškia mylėti? Tai būti jautriam gyvenimui, daiktams, žmonėms, visų ir kiekvieno skausmą priimant kaip savą, niekam nedarant išimčių. Išimtis – tai kažkieno atžvilgiu užkietinta širdis.

Ar kada pakėlei nuo kelio vinį? Juk niekas nematė ir nepadėkos. Ar gaili žmonių, patekusių į nelaimę kitame pasaulio krašte? Tuo meilė išsiveržia į paviršių ir duoda ženklą, kad ji visą laiką glūdi tavo gėmėse, laukdama momento išsilaisvinti.

Kaip šią meilę apgyvendinti savyje? Ji jau yra tavyje. Tereikia ištirpdyti šarvus. Kas slopina jautrumą aplinkai? Vos suformuosi sau kokius nors įsitikinimus apie žmogų, liausies jį matyti, o matysi tik jo įvaizdį. Esi lyg lakūnas, skrendantis pagal praėjusios savaitės orų prognozę. Kai atsiranda poreikis ką nors įsigyti, atsiranda ir įsitikinimas, kad be to dalyko nebūsi laimingas. Taip tampa nejautus viskam, kas nesuję su tavuoju prisirišimu. Dėmesio sutelkimas į daiktą ar žmogų padaro tave aklą ir kurčią visam likusiam pasauliui.

Gyvenimas tešiasi, bet nuolat žvalgaisi atgal, nes kabiniesi tik į girdėtos melodijos nuotrupą ir nebegirdi visos gyvenimo simfonijos. Dėliau ir mėgautis viskuo, ką sutinki kelyje, leisk viskam praeiti ir tekėti tolyn – taip išmoksi neprisiršti. Nuolat susimąstyk apie prisirišimo baimę ir nerimą. Papiūrėk į supuvusią visuomenę. Tie, kurie turi valdžią, pinigų, yra sudarę savo gyvenimo simfoniją, yra nejautūs sau ir kitiems. Prisimink jautrius ir švelnius žmones, tada visi prisirišimai taps nuodinga gyvate ir visa tavo esybė sukils prieš tokią pavydo, nemeilės, kurtumo, abejingumo, grobuoniškumo kultūrą.

„Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau“ (Jn 15,12), - sako Jėzus.

A. Daukšienė

JIE ATSTATĖ PRISIŪĖLIMO BAŽNYČIA:

POKALBIS SU ARCHITEKTŪROS DAKTARU PROF. ALGIMANTU SPRINDŽIU

Per šv. Kalėdas šventėme pirmąsias Paminklinės PrisiŪĖlimo bažnyčios konsekavimo metines. Šia proga prašytume papasakoti parapijiečiams, kaip buvo atstatoma bažnyčia, kokius rūpesčius ir džiaugsmus patyrėte, kaip šiandien žvelgiate į nuveiktus darbus. Jūs buvotė šventovės atstatymo architektūros autorius. Kas Jus paskatino dalyvauti šiame projekte? Ar turėjote galimybę pasirinkti bendradarbius, surinkti profesionalią komandą?

Architektui Henrikui Žukauskui, kuris nuo pat bažnyčios atgavimo sprendė jos atstatymo architektūrinius klausimus, pasitraukus į kitas pareigas ir išvykus į Vilnių, man buvo patikėta tęsti jo pradėtą darbą. Kyla klausimas – kodėl man, o ne kuriam kitam architektui? Mane pasirinko tie, kurie buvo susipažinę su mano projektuotais objektais ir mano kūrybine veikla, taip pat ir tie, su kuriais jau buvau bendradarbiavęs – tai inžinieriai Antanas Butkus, Juozas Didžbalis, Kazys Gurevičius, Ramojus Kalytis ir kiti. Taigi, kaip matote, ne aš surinkau profesionalią komandą, o profesionali komanda pasirinko mane.

Lietuvos bažnyčių statybos praktika nėra labai gausi, o Jums teko tikrai nelengvas uždavinys – atstatyti architekto K. Reisono projektuotą bažnyčią. Su kokiais architektūrinio darbo sunkumais susidūrėte pradėjęs atstatymo darbus ir kaip juos sprendėte?

Rengiant bažnyčios atstatymo techninį projektą teko įvertinti ne vien tik pasikeitusią urbanistinę situaciją, bet ir pasikeitusias liturgines nuostatas, patvirtintas Antrajame Vatikano susirinkime. Teko įvertinti ir tai, kad atstatyta šventovė turėtų tarnauti ne vien sakraliniams poreikiams, bet ir tam, kad čia galėtų vykti susirinkimai ir koncertai. Projektavimą sunkino ir ta aplinkybė, kad išliko tik labai negausi architekto Karolio Reisono atlikta projektinė medžiaga, tad apie būsimą išskirtinę bažnyčios viziją teko spręsti iš aprašymų tarpukario spaudoje bei bažnyčios statybos komiteto susirašinėjimo byloje. Techniniame projekte turėjo būti išspręsti teritorijos sutvarkymo, pastato šildymo ir vėdinimo, vandentiekio ir kanalizacijos, elektros apšvietimo, silpnųjų srovių įrengimo, neigaliųjų į bažnyčią patekimo bei kiti klausimai, kurie Karolio Reisono projekte nebuvo spręsti.

Kaip vyko Jūsų bendradarbiavimas su bažnyčios hierarchija ir klebonais? Kaip, Jūsų nuomone, pavyko bažnyčios interjere įgyvendinti II Vatikano susirinkimo nutarimų reikalavimus?

Įgyvendinant Antrojo Vatikano susirinkimo nutarimų reikalavimus teko atsisakyti altorių šoninėse navose, paliekant vieną centrinį altorių, o šoninių navų ašyse suprojektuoti tabernakulio koplyčią ir bapstisteriją. Šie ir visi kiti smulkesni projektiniai pasiūlymai būdavo aptariamai ne tik su Bažnyčios hierarchais ir klebonais, bet ir su arkivyskupijos Bažnytinio meno komisija, su kuria būdavo pasiekiamas sutarimas arba bent priimtinas kompromisas. Čia paminėti pakitimai ar papildymai iš esmės nekeičia Karolio Reisono kadaise pateiktos architektūrinės koncepcijos, kadangi pagal išlikusius fragmentus buvo atstatyta tai, kas buvo sunaikinta, ir buvo atlikta tai, kas nebuvo suspėta atlikti.

Ar iš viso buvo Bažnyčios vidaus įrengimo eskizų? Kaip kūrėte dabartinį bažnyčios interjero, apšvietimo ir garso dizainą, kokie jam buvo keliami reikalavimai?

Tik pradėjęs čia dirbti bandžiau įsivaizduoti, kaip turėtų atrodyti būsimas bažnyčios interjeras. Todėl nupiešiau perspektyvinių centrinės ir šoninių navų vaizdą, kadangi akimi pamatyti tai nebuvo įmanoma, nes bažnyčia gelžbetoninėmis perdangomis buvo padalinta į penkis aukštus ir, į bet kurį iš jų užėjus, pasitikdavo pramoninio cecho aplinka. Dabar, kada jau nugriautos pramoninės konstrukcijos ir atkurta bažnytinė aplinka, pažiūrėjęs į prieš keletą metų pieštą perspektyvinių vaizdą įsitikinu, kad Karolio Reisono sumanyta ir mūsų detalizuota bei įgyvendinta vizija tapo realybe.

Kiekvienam svarbesniam interjero fragmento sprendimui ruošdavau po keletą aksonometrinių arba perspektyvinių vaizdų, kurie, juos suderinus, „virsdavo“ brėžiniais ir keliaudavo į gamybą. Tokių piešinių mano archyve susikaupė didžiulis pluoštas – nuo stambiausių objektų iki smulkesnių detalių: nuo bažnyčios naktinio apšvietimo iki centrinių durų rankenos projektinių pasiūlymų.

Bažnyčios vidaus elektros apšvietimo sprendimą padiktavo pats Karolis Reisonas, centrinę ir šonines navas suprojektavęs be pastogių, iš kurių paprastai bažnyčiose aptarnaujamus daugialempės liustros. Taigi teko rinktis ne tiesioginio, o atspindinčio apšvietimo sprendimą, kurį daugelis įvertino kaip originalų ir šiuolaikišką.

Žinome, kad buvo paskelbtas PrisiŪĖlimo bažnyčiai skirtų meno kūrinių konkursas. Ar esate susipažinęs su šiais darbais ir kaip juos vertinate? Kas lems tų darbų pasirinkimą?

Iš Paminklinės PrisiŪĖlimo bažnyčios statybos istorijos

atkelta iš 2 puslapio

Su meno kūrybinių konkursinių darbais esu pakankamai susipažinęs. Kai kurie labai patiko, kai kurie patiko mažiau. Mano nuomonė ne visur sutampa su vertinimo komisijos nuomone. Labiausiai vertinu patį įvykusio konkurso faktą. Visi, kas norėjo, galėjo išdėstyti savo kūrybinius pasiūlymus ant planšetų, o ne vien tik pasireikšti paplepėdami arba pakritikuodami. Tolesnę meno objektų kūrybos eigą spręš Kurija ir konkurso organizatoriai.

Bažnyčios atstatymo darbai tęsiasi. Kokios erdvės numatomos įrengti rūsyje? Ar yra parengtas aplinkos sutvarkymo projektas?

Prieškariniame projekte pusrūsis buvo numatytas tik po presbiterija ir šoninėmis navomis. Tarybiniais laikais pusrūsis buvo įrengtas ir po centrine nava, kuriame buvo įsikūręs metalo apdirbimo cechas. Bažnyčios atstatymo techniniame projekte numatėme panaudoti visą pusrūį. Dabar čia baigiamas įrengti vestibulius su rūbine ir tualetais, parapijos susirinkimų salė ir muziejus. Įrenginėjama koplyčia ir kolumbariumas, apie kurį taip gražiai tarpukario spaudoje buvo rašęs kanauninkas Feliksas Kapočius:

Parapijos gyvenimo atspindžiai

KRISTAUS PRISIKĖLIMO PARAPIJOS TIKINČIŲJŲ SUSIRINKIMAS

Sausio 8 dieną, po Sumos, gausus parapijiečių būrys sugūžėjo į ką tik naujai įrengtą bažnyčios pusrūsyje salę, kur turėjo vykti parapijos susirinkimas. Įžanginį sveikinimo žodį tarė parapijos klebonas dekanas kun. V. Grigaravičius. Jis pasidžiaugė parapijiečiais, kurie domisi, kas vyksta parapijoje, padėjo susirinkusiems ir žodį suteikė Žaliakalnio pradinės mokyklos tikybos mokytojai V. Juodpusienei.

Mokytoja, palinkėjusi šilumos, meilės ir ramybės, pasiūlė pasižiūrėti vaikų parengtą spektaklį „Betliejaus žvaigždė sušvito danguje“. Mažieji artistai drąsiai, gyvai, nuoširdžiai perteikė kūdikėlio Jėzaus gimimą. Jų linksmos dainelės džiugino širdį ir ne vienai močiutei, manau, išlygino veido raukšles. Spektaklis baigėsi giesme „Tyli naktis“. Po vaidinimo klebonas apdovanojo artistus, o mokytoja kiekvienam vaikui įteikė po atviruką, ant kurio buvo pavaizduota Šventoji šeima su mokytojos užrašytais žodžiais: „Švelniai ir atvira širdimi atiduodamas gerumas yra tarsi mažos sėklos, iš kurių išaugantys žiedai nuskaidrina mūsų gyvenimą“.

Po to klebonas pristatė gausiai iliustruotą skaidrėmis ir nuotraukomis parapijos veiklos ataskaitą už 2005 metus (su ja smulkiau galima susipažinti internetiniame puslapyje). Pastoracinės tarybos narys Paulius Martinaitis perskaitė Revizinės komisijos atliktą finansinę metų reviziją.

Po ataskaitinės dalies klebonas padėjo visiems, kurie dalyvauja parapijos veikloje, ir įteikė padėkos raštus aktyviausiems nariams bei bažnyčios rėmėjams: Rasai Juknevičienei, sesei Aistei Tėvelytei, Pauliui Martinaičiui, Antanui Šukiui, Janinai Liaugaudienei, Antanui Varneliui. Klebonas išsakė pageidavimą, kad kuo daugiau žmonių išjungtų į parapijos veiklą, nes bažnyčia be žmonių – niekas. Paminėjęs, kad vėl bus atnaujinti pokalbiai prie arbatos puodelio, jis išreiškė viltį, jog žmonės ateis ne tik į bažnyčią, bet rinksis ir pabendravimui.

Po apdovanojimų dekanas klebonas suteikė žodį Seimo narei R. Juknevičienei, kuri padėjo gaudyti galimybę pajusti bendruomenės dvasią, kasdienybę, pageidavo glaudžiau bendradarbiauti, galbūt mažesniuose būreliuose išgirsti problemas, padėti jas spręsti. „Šiuo metu politika tarsi atskirta nuo žmonių. Žmonės išrenka atstovus, o vėliau nusivilia, pasijaučia tarsi atstumti nuo valstybės reikalų sprendimo. Apie tuos dalykus, kurie vyksta parapijose, niekas nerašo, ir džiaugiuosi, kad patyriau, jog čia vyksta aktyvus gyvenimas“, – kalbėjo Seimo narė. Ji pristatė savo padėją,

„Čia bus sukurtas Lietuvos „Campo Santo“. Pagrindinė mintis bus taip pat prisikėlimo idėja – „mes mirėme, kad prisikeltume“, angose stovintieji su ilgais trimitais angelai skelbs amžinąją mūsų tikėjimo tiesą – „jie prisikels angelų trimitą išgirde...“ Sieksime, kad bent iš dalies būtų įgyvendintas šios pranašiškos kanauninko F. Kapočiaus mintys.

Techniniame projekte architekto Eugenijaus Miliūno studija pateikė visos Prisikėlimo bažnyčios teritorijos išplanavimą, apimančią ne tik šventoriaus, bet ir būsimo automobilių parkingo bei katalikų jaunimo centro sprendimą. Šiuo metu rengiami šventoriaus dangų, inžinerinių tinklų ir mažųjų architektūros formų darbo brėžiniai.

Sakoma, kad bažnyčios be gilaus tikėjimo, maldų ir Dievo pagalbos pastatyti neįmanoma. Kaip jautėtės pradėjęs šį darbą ir kokios mintys apima šiandien suklupus šioje šventovėje prieš Švenčiausiąjį?

*Atsiklaupęs prieš Švenčiausiąjį sakau: „Dieve, stengiausi, kiek galėjau ir kaip sugebėjau. Jei kas ne taip - atleisk!“ Feci quod potui, faciant meliora potentes!**

(*Padariau, ką galėjau, kas gali, tepadaro geriau)

VDU doktorantę Aušrą Eidukaitę, kuri pakvietė parapijiečius lankytis R. Juknevičienės būstinėje (Gedimino g. 33) ne tik su nusiskundimais, bet ir su patarimais. Rasa Juknevičienė atkreipė dėmesį į tai, kad žmonės labai nusivylę, trūksta dėmesio žmonėms, teisingumo, kuris turi būti vienodai prieinamas visiems. „Mes esame maža šalis, – tęsė ji, – todėl labai svarbu išlikti, sustiprėti. Tačiau liūdina tai, kad kolaborantai, išvyti pro duris, veržiasi pro langus, drumsčia žmonių sąmonę. Daugelis žmonių, kurie pasisako, kad prie sovietų buvo geriau, bet kažin ar jie norėtų, kad vėl sugrįžtų sovietinis režimas, kad ant šios bažnyčios bokšto vėl puikuotųsi „Slovė TSKP“, ar jie norėtų, kad tie vaikai, kuriuos šiandien matėme, kurie auga su Dievu, vėl būtų atskirti nuo Jo. Nepraraskite tikėjimo, Dievo ir Lietuvos!“

Pasibaigus susirinkimui klebonas dekanas V. Grigaravičius pakvietė parapijiečius pažiūrėti filmą „Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“.

Nors daugiau kaip dvi valandas vyko susirinkimas, žmonės neišsiskirstė, didelė dalis liko žiūrėti filmo. Vadinasi, mums reikia tokių renginių, ne visi esame abejingi tam, kas vyksta greta mūsų.

B. Vasylienė

ŠV. DAMIJONO MALDOS GRUPĖ PRISIKĖLIMO BAŽNYTĖLĖJE

Jau apie du mėnesius Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje veikia jaunimo maldos grupė, kurios iniciatoriai yra Tiberiados broliai iš Baltriškių (Zarasų raj.). Anksčiau Kauno jaunimėlis, besilankantis Baltriškėse, rinkdavosi Vytauto bažnyčioje, tačiau jų bėda buvo ta, kad žiemą toje bažnyčioje yra gana šalta, o tai trukdydavo ilgesnei maldai.

Mūsų parapijos jaunimas taip pat ne kartą lankėsi įvairiose brolių vienuolių organizuojamose jaunimo stovyklose Baltriškėse. Esame

susizavėję ten gyvenančių brolių paprastumu. Taigi ne vienas norėjęs, kad jų dvasingumu paremta maldos grupė būtų ir pas mus parapijoje. Tai kaip ji atsirado pas mus? Ogi patys ir pasikvietėme! Kadangi mūsų parapijos bažnyčiose žiemą pakankamai šilta, be to, turėjome ir norinčiųjų į šią maldos grupę išjungti, taigi ėmėme ir pakvietėme. Mūsų nustebimui, broliai ir Vytauto bažnyčioje besirenkantis jaunimas ėmė ir sutiko.

Ką mes šioje maldos grupėje veikiame?

Žinoma, kad meldžiamės, bet labai įvairiais būdais: kartu susirinkę prie Viešpaties Jėzaus kojų, kviečiamės Šv. Dvasios pagalbos, šloviname Dievą, tarp giesmių intarpų išsakome savo padėkas už įvairias malones, skaitome Šv. Raštą, klausomės mokymo bei asmeninių liudijimų apie mažus mūsų gyvenimuose įvykusius Dievo prisilietimus, po to vyksta užtarimo malda bei trumpa adoracija. Susibūrimas maldai baigiamas giesme Švč. Mergelei Marijai.

nukelta į 4 puslapį

atkelta iš 3 puslapio

Taigi šiuo metu mes, šv. Damijono maldos grupės jaunimas, renkames prie mažosios Priskėlimo bažnyčios antradieniais, 18.45 val. Nuoširdžiai Jus kviečiame!

Plačiau ir išsamiau apie šv. Damijono maldos grupę, jos atsiradimą, tikslus papasakojo Tiberiados brolis Pranciškus.

Kas yra šventojo Damijono maldos grupė?

Tai keletas 15 – 25 metų amžiaus jaunuolių, kurie kartą per savaitę susirenka kartu melstis, dalytis savo tikėjimu. Šv. Damijono maldos grupė yra vieta, kur prisikėlęs Kristus ugdo savo sekėjus šv. Pranciškaus pavyzdžiu. Štai šv. Pranciškaus biografijos ištrauka:

„Vieną dieną šv. Pranciškus išėjo pasivaikščioti prie šv. Damijono bažnyčios, kuri buvo apleista ir beveik sugriuvusi; Šv. Dvasios pastūmėtas, jis užėjo į bažnyčią pasimelsti. Besimelstamas jis patyrė ypatingų malonių. Jis pasijuto tapęs kitu žmogumi. Apstulbęs jis pamatė, kad kažkokiu stebuklingu būdu Nukryžiuotasis judina lūpas ir šaukia jį vardu: „Pranciškau, eik ir atstatyk mano Bažnyčią, kuri, kaip matai, virsta griuvėsiais!“ Drebėdamas, labai nustebęs, Pranciškus negalėjo nieko atsakyti. Tačiau neabejodamas jis pakluso tam balsui visomis jėgomis. Su dideliu uolumu jis pradėjo atstatinėti šv. Damijono bažnyčią. Vėliau, Šv. Dvasios įkvėptas, Pranciškus suprato, jog tie girdėti žodžiai buvo apie Bažnyčią, kurią Jėzus atpirko savo krauju, o ne apie pastatą. Užuo tapęs mūrininku, jis nusprendė gyventi pagal Evangeliją. Atnaujinti Bažnyčią bei bendruomeninę malda nusižeminus paprastai skelbti Evangeliją.“

Šv. Damijono maldos grupė yra būdas atsiliepti į Kristaus kvietimą atstatyti Jo Bažnyčią. Kiekvieną savaitę susiburiame su kitais jaunuoliais tam, kad:

- kartu augtume maldoje;
- būtume sustiprinti tikėjimu;
- per mokymus atrastume Bažnyčios turtus;
- būtume paremti bendruomeninio gyvenimo;
- atrastume Dievo ženklus savo gyvenime ir tuo pasidalytume;
- atsivertume Šv. Dvasiai ir be jokios baimės skelbume Evangeliją.

Šv. Damijono maldos grupė yra vieta, kur:

- atsiveriame,
- adoruojame,
- gyvename bendruomeninį gyvenimą,
- išmokstame mylėti Dievo Žodį,
- mokomės melstis,
- evangelizuojame.

Šv. Damijono maldos grupių atsiradimas

1990 m. susibūrė grupė nuo 15 iki 25 metų jaunuolių, kurie palaikė ryšį su bendruomene Belgijoje. Studentai troško augti tikėjimu ir maldapagal Tiberiados dvasią. 2002 m. Lietuvos ir Latvijos jaunuoliai dalyvavo tarptautinėje stovykloje Belgijoje. Jie panoro paskleisti patyrimą savo krašte. Įsipareigojimas šv. Damijono maldos grupei trunka vienerius metus ir remiasi trimis punktais:

1. Gyventi pakrikštytojo gyvenimą, maitinantis malda ir Eucharistija.
2. Būti misionieriumi - dalyvauti savo parapijos veikloje arba vadovauti maldos grupei.

3. Gyventi pagal šv. Pranciškaus Asyžiečio dvasią, palaikant ryšį su broliais ir dalyvaujant jaunimo susirinkimuose Baltriškėse.

Keletas iš tų jaunuolių pradėjo maldos grupes savo mokyklose arba parapijose.

Taip pat brolis Pranciškus pasidalijo prisiminimais apie pirmosios grupės atsiradimą Belgijoje:

- 1991 m. brolis Morkus man pasiūlė prisijungti prie ką tik atsiradusios šv. Damijonomaldos grupės. Kartą per mėnesį mes turėjome progą susitikti bei gilinti savo tikėjimą. Studijuodamas Bruselyje jaučiausi vienišas, todėl man vieno susitikimo su maldos grupe neužteko. Tada kilo mintis organizuoti maldos grupę ten, kur studijuojau. Man atrodė, kad pirmiausia aš turėčiau susirasti bendraminčių, su kuriais galėčiau kartu melstis. Tačiau brolis Morkus man pasiūlė pradėti nedelsiant, jau kitą savaitę. Aš buvau nustebęs, tačiau sutikau. Pirmą kartą mes buvome keturiose: brolis Benediktas, Marekas, Migelis ir aš. Kitą kartą brolio Benedikto jau nebebuvo su manimi, todėl reikėjo pasitikėti Dievu. Vėliau mes būdavome dviese ar trise, retkarčiais aš meldavausi vienas. Po keturių mėnesių pradėjome susitikinėti bažnyčioje. Šiandien šv. Damijono maldos grupės susirinkimai vyksta universitete.

Laikui bėgant, maldos grupėje aš turėjau galimybę atsiduoti maldai ir žingsnis po žingsnio gyventi pagal Evangeliją, su kitais jaunais žmonėmis skelbiant ir liudijant Kristų. Tai padėjo man suprasti ir priimti Kristaus kvietimą sekti Jį.

Sesuo Loreta Ilekytė

Miniatiūra

DAR VIENĄ KARTĄ

Per kiekvienas Kūčias mažo Velso miestelio gyventojai, šildydami žvartų gruodžio orą giesmėmis, eidavo prie akmeninės trobės. Jie, anot vieno padavimo, tikėjo, jog jei visi iki vieno šio miestelio gyventojai Kūčių vakarą susirinks ir karštai melsis, laikrodžiui mušant dvylika jie gali tapti antrojo Kristaus atėjimo liudininkais. Jau 500 metų jie eina prie akmens griuvėsių, karštai meldžiasi, deja, antrojo Kristaus atėjimo jie kol kas nesulaukė.

Vienas žmogus, paklaustas, ar tiki, kad vieną Kūčių vakarą Jis ateis į mūsų miestelį, liūdnai linguodamas galvą atsakė:

- Ne, aš netikiu.

- Tai kodėl kiekvienais metais eini melstis?

Jis nusišypsojo ir paaiškino: „O kas, jei tai iš tikrųjų įvyks, ir aš būsiu vienintelis, kuris to nematė?“

Parinko A. Daukšienė

VASARIO MĖNESIO RENGINIAI

		Renginys	Atsakingas / Vieta	Paskirtis
6	P	18.30 val. Tikybos mokytojų posėdis	Tikyb. mok. A. Krunglevičūtė	Tikybos mokytojams
		18.00 VAL. SUSITIKIMAS SU VYSKUPU J. IVANAUSKU.	Klebonas V. Grigaravičius/ Parapijos konferencijų salėje	Parapijos organizacijoms
7	A	18.45 val. Šv. Damijono maldos grupelės susirinkimas	Ses. L. Ilekytė/Mažoji Priskėlimo bažnyčia	Jaunimui
		19 VAL. DVASINIAI POKALBIAI (KIEKVIENĄ ANTRADIENĮ IR KETVIRTADIENĮ)	Ses. I. Ramoškaitė	Parapijai
11	Š	18.00 val. šv. Mišios. Pasaulinė ligonių diena	klebonas V. Grigaravičius	Parapijai
12	S	17.00 val. Kauno religinės muzikos centro koncertas "Sekmadienio muzika"	Paminklinė Priskėlimo bažnyčia	Visuomenei
13	P	Pasiruošimas Vasario 16 d. šventei	Vad. D. Beinarytė	Chorui
16	K	11.00 val. šv. Mišios. Lietuvos valstybės diena	Klebonas V. Grigaravičius	Parapijai ir visuomenei
		17 val. koncertuoja mišrus choras "Leliumai".	Paminklinėje Priskėlimo bažnyčioje	Parapijai ir visuomenei
22	T	9.00 val. Carito posėdis	Klebonas V. Grigaravičius	Caritui
25	Š	9.00 val. "Gyvojo Rožinio kalbėtojų susirinkimas"	O. Vyšniauskienė/Mažajoje bažnyčioje	Parapijai
28	A	18.30 val. Pastoracinės tarybos posėdis	Klebonas V. Grigaravičius/ Parapijos konferencijų salėje	Pastoracinei tarybai

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Priskėlimas“, Aukštaičių 4, Kaunas. Tel. (8-37)229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: <http://kaunas.lcn.lt/parapijosprisikelimas>

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas kun. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Priskėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis